

nad glavo. Ne moreš imeti več služabnikov.«

Prijela ga je za roko.

»Poglej, Makakatu, na tehle deset prstkov. Ko si se rodil, ti jih je dal Bog, da jih boš rabil. Krepki so že kakor ti. Naučila te bom, kako jih rabi, in videl boš, da imaš vedno svojih deset služabnikov.«

Mikakatu je pogledal na svoje roke. Ima deset služabnikov na lastnih rokah! Deset jih ima, pa ni vedel zanje!

»Ah, mama, pa morejo delati vse to, kar je zame delalo mojih deset služabnikov?«

»Da, otrok, in še več. Tvojih deset novih služabnikov ti bo pomagalo, da boš postal dober in močan človek, na katerega bom nekoč ponosna.«

Mikakatu je segel po culici, v katero mu je mati zavila obleko.

»Pojdi, mama, moji služabniki so se že lotili dela. Pojdi, mamica, morava že iti!«

Ivan Razpočnik

Skrivnost zelene jame

(Čudoviti doživljaji dveh dečkov)

Kako je prišla Cvetana v Estero

Morda je preteklo četrť ure od tedaj, ko je Cvetana tako tajinstveno govorila po telefonu z nekim Medom. Naenkrat sta zaslišala dečka trkanje. »Medo je prišel,« je razložila Cvetana, šla zopet k svileni tapeti in gotovo pritisnila na kak skrit gumb. Stena se je takoj razdelila in v praznem prostoru se je pokazalo neke vrste dvigalo za jedila. V njem je stal zamorček, ki je držal v rokah zvrhan pladenj različnih zapeljivo dišečih jedi in dobrot.

»Meni se že tako sline cedijo po tistile prekajeni šunki, ki jo že kar od daleč duham, da se niti čuditi več ne morem črnemu dečku!« je izjavil Tomo, Branko pa je menil:

»Odkar sem v Esteri, sem se že davno nehal čuditi!«

»Midva tudi, kajne, Medo?« S temi besedami je odvezla Cvetana malemu črncu pladenj in ga vablivo položila pred Toma in Branka.

Medo se je široko režal, tako da je bilo videti vse njegove kot slonova kost blesteče zobe. Potem je smuknil zopet v dvigalo ali kar je že ta naprava bila. Cvetana je pritisnila na gumb in stena se je zaprla. Tomo in Branko pa sta se z neznanskim tekom lotila dobrot na mizi. H koncu si je še vsak izmed njiju iz male sadne košarice vzel po eno lepo, zlatorumeno banano. Cvetana pa je zamišljeno zobala jagode velikega rdečega grozda.

»Sedaj pa konec s pojedinol!« je zaklical Tomo.

»Torej, Cvetana, pripoveduj!«

»Prav rada,« je rekla deklica in se udobno razleknila na stolu. »Torej poslušajta! Sedaj je morda preteklo že eno leto od tega, tedaj sem se vozila s svojim stricem na njegovi jahti zadovoljna in brez skrbi po svetu. Pristali smo z ladjo, kjer se nam je zahotelo, in zdi se mi, tovariša, da sem na ta način vi-

dela že več sveta kakor marsikateri ladijski kapitan z belosivo mornarsko brado!»

»Zavidanja vredno!« je zamrmral Tomo, Branko pa je menil: »Tri sto zelenih, tvoj stric mora biti pa zelo bogat človek!« »Da,« je pritrdila Cvetana, »to je brez dvoma.« »Srečna deklica!« je vzdihnil Tomo. Temna senca je hušnila preko svetlega obraza Cvetane. »Da, dečka, to se samo tako zdi. Če pa pomislita, da nimam več staršev, potem se vama moja usoda ne bo zdela več tako rožnata. Gotovo mi ni pri stricu Mirku ničesar manjkalo in potovanja so sama na sebi prav lepo razvedrilo, toda vzlic temu sem se zdela sama sebi prav zapuščena in osamljena. Na stričevi jahti je bil star krmilar Erlen, po rojstvu Norvežan, ki je bil vedno zelo prijazen z menoj. Rada sem sedela v njegovi sobici na ladji. Igral mi je na harmoniki različne mornarske pesmice in pripovedoval povesti. Erlen jih je znal silno veliko. In glej, некоč mi je povedal neko čudovito povest, ki jo je slišal od svojega pradede in ta od prapradede. Pravil mi je o čudežnem mestu pod morsko gladino, o tajinstveni Esteri, katere od bogov prekleti prebivalci so obsojeni, da ne morejo že nešteto stoletij niti živeti niti umreti, temveč daleč od sončne luči životarijo večno življenje v temi in senci. Povedati

vama moram, da sem se od kraja smejala tej povesti. Nisem je mogla verjeti. Toda Erlen mi je prisegel, da je njegov praded некоč sam zašel s svojo ladjo tja, kjer je bil dohod k potopljenemu mestu. Imenoval je tudi ime nekega moža, s katerim je doživel vse to...«

»Ali je bilo možu ime Mihajlo Antič?« sta vprašala Tomo in Branko kakor v eni sapi.

Začudeno ju je pogledala Cvetana. »Mislim, da mu je bilo zares tako ime,« je pritrdila. »Toda od kod vesta vidva...?«

»To je pa najina povest,« se je smehljajal sedaj Tomo. »Ta pride pozneje na vrsto. Kar naprej pripoveduj, Cvetana!«

»No, lahko si mislita, da sem bila strahovito radovedna. Zahotelo se mi je doživljajev. Če je bilo res na svetu tako mesto, potem sem ga hotela z lastnimi očmi videti. Erlen sprva ni hotel ustreči mojim predlogom in prošnjam. A jaz nisem popustila. Menila sem, da bi samo malo pokukali v Estero in zopet izginili, če bi nam tam ne prišlo. Kako malo sem takrat vedela o Esteri! Potem, ko se je Erlen dolgo časa obotavljal, je slednjič privolil. Pripravili smo vse potrebno. Na ladji mojega strica je bil tudi Medo, mali zamorček, katerega smo enkrat na pol sestradanega našli na obali afriškega obmorskega mesta in vzeli s seboj. Medo mi je bil zelo vdan. Sicer ni razumel, kam bomo šli, toda odšel je navdušen z nami.

Torej, dečka, Erlen je poznal »Otok z volčjo glavo« in jamo, v kateri stojita kovinasta stražnika, ki sta ju vidva gotovo ravno tako preslepila kakor mi trije. Dospeli smo v mesto. Erlen se je povsod prav dobro spoznal in dolgo časa smo se lahko skrivali v mestu. Toda končno so nas meščani vendarle iztaknili in nas zaprli v zrcalno dvorano. Ampak eden izmed prebivalcev Estere je imel usmiljenje z nami. Ta mož zavzema v »zlati hiši«

zelo odlično mesto. On je bil, ki nam je razkril tajnost zrcalne dvorane in skril mene v tole sobico, ne da bi kdo od ostalih meščanov kaj slutil. Priskrbel mi je obleke. Erlen in Medo pa stanujeta v nekem drugem prostoru. Na mojo željo je uredil Erlen telefonsko zvezo med nami. Aparaturo je izdelal v začudenje mojega esterskega pokrovitelja čisto sam. Ni sicer prav točna, toda svojemu namenu prav dobro služi. Meda lahko vsak trenutek pokličem k sebi, on mi streže in mi prinaša jedila in pijače. Lahko pa grem, kakor sem vama že povedala, tudi na vrt na sprehod. Toda verjemita mi, vse skupaj ni prav nič drugega kakor navadno ujetništvo.«

»Kako se imenuje tisti meščan Estere, ki te varuje?« je vprašal Branko.

»Don Fernando,« je odvrnila Cvetana. »Vedeti namreč morata, da je ta mož pri potopu mesta izgubil svojo hčerko. Trdi, da sem zelo podobna temu otroku in zato je z lastno življenjsko nevarnostjo rešil mene in moja tovariša pred gotovo smrtjo. Radi tega me tudi noče izpustiti! On sam bi nam lahko pomagal k begu, ampak tega

ne napravi. Nasprotno! Onemogočuje ga. Po njegovem mišljenju je morda to dobro, toda...«

»Toda ti se moraš počutiti, kakor da bi te stražil duh,« je končal Tomo Cvetanin stavek.

»Tako nekako je,« je odvrnila. »Vsi prebivalci Estere so nekoliko neprijetni in če mi don Fernando tudi dobro hoče, se ga včasih vseeno nekoliko bojim. Glejta, ker nisem nikdar opustila upanja, da bi enkrat spet prišli sem radovedni zemljani, sem si s pomočjo Erlena uredila skriven vhod v mojo sobico. Človeško roko, ki jo je Erlen našel v neki stenski duplini, smo namestili namesto kljuke. Rekla sem vama že, da naj bi to bil nekak preizkus hrabrosti jetnikov, ki so jih prebivalci Estere zaprli v zrcalno dvorano. No, vidva sta ga prestala in mislim, da bomo lahko enkrat skupaj odšli iz tega morskega sveta!«

»Na vsak način tvoj pokrovitelj ne sme izvedeti ničesar o najini navzočnosti,« je menil Branko. Nato so si dali vsi trije svečano roke in obljubili, da bodo pogumno držali skupaj, naj pride kar hoče.

(Dalje prihodnjič)

MIHECU SE SANJA O PSIČKIH

**Naš Mihec je prijatelj psov,
a mama jih ne mara:**

**„Samo nesnago v hišo bi
nosila pasja para!“**

**Pri stricu pa imajo vrt
in dva prelepa psička,
zato zahaja Mihec rad
na dom gospoda strička.**

**Ondan je zopet k njemu šel:
„O psih sem sanjal snoči;
kako so bili srčkani,
povedati ni moči!“**

**Pa vendar je pripovedoval
in živo vse opisal,
potem pa striček risar mu
te sanje je narisal . . .**